

ніе-то ми, щж имъ покажж чи, азъ смъ вынаги къмъ техъ, съсъ найискреннж-тж по-
чить, съсъ кожж-то и сега оставамъ

С. М.

94. *Драги мой Борисе!*

Неможеш си въобрази съсъ каквж превъсходнж радость ся зарадва душа-та ми,
като ся научихъ за благополучно-то ти възвращаніе отъ бойно-то поле; едвамъ могж
да ся удържж да не заплачж.

Научихъ ся чи, мнозина отъ непріатели-ты, паднали мъртви подъ деснж-тж ти
ржжж; а ти си неповредимъ: блазе ти, блазе ти! Ты испълни найголѣмж-тж длж-
ность, що-то има секи къмъ отечество-то си; азъ нимахъ тжзи честь; радвамъ ся
обаче на честь-тж на пріатели-ти ми: И знамъ добрѣ чи, тамъ дѣ-то склони единъ
пжть щастіе-то, не ся връща лесно. За менъ друго неостава, освень, да славж оно-
гова, на кого-то десница-та отърва и запази найскжпаго ми пріателя.

Като ти молитствувамъ тысящи добрини, оставамъ у ветхо-то наше пріателство

В. Р.